

-
- ПРВО КИРИЛОВО ПИСМО НЕСТОРИЈУ
  - ДРУГО КИРИЛОВО ПИСМО НЕСТОРИЈУ
  - ТРЕЋЕ КИРИЛОВО ПИСМО НЕСТОРИЈУ

ПРВО КИРИЛОВО ПИСМО НЕСТОРИЈУ

Најпобожнијем и најбогољубивијем
епископу и саслужитељу Несторију,
Кирило епископ, радуј се у Господу.

Људи блажени и који су достојни
поверења приспели су у
Александрију и обавестили су ме да
је твоја побожност веома узбуђена и
покренула је све да ми нашкоди.
Зажелевши да сазнам узрок бола
твоје побожности, рекли су ми да
неки из Александрије преносе
окожну Посланицу коју сам ја
написао светим монасима и да је она
(Посланица) постала узрок мржње и
бола. Ја сам се зачудио, ако не због
другог, а оно да твоја побожност
није разумела следеће: да пометња у

вери није настала, пре свега, због Посланице коју сам ја написао, већ од онога што је било речено од стране твоје побожности. Али, изузев Писма, односно учења која круже, зар ми не настојимо у жељи да повратимо оне који су били заведени. Неки су доспели тако далеко, да не могу да исповеде да је Христос Бог, него говоре да је Он више инструмент (органон) и оруђе Божанства и богоносни човек. И шта ти још не, горе од овога? Беше, дакле, разлога да се наљутимо због онога што је рекла, или није рекла, твоја побожност. Ја немам великог поверења у папире који круже, али, како, дакле, да се ћути када је вера нападнута и када су толики заблудели! Нећемо ли се појавити на Христовом суду? Нећемо ли одговарати за такво безразложно ћутање? Шта треба сада да учиним? Јер, потребно је да ме посаветује твоја побожност у вези одговора на оптужбу најпобожнијег и најбогољубазнијег римског епископа Келестина и са њим најбогољубазнијих епископа, јер не знам да ли је тамошње писмо ваше или не? Оно о мени говори посве

саблажњујуће. И како ћу залечити и
утешити оне који долазе из свих
источних Цркава, а који негодују
против ових списа? Или твоја
пoboжност сматра да су те беседе
изазвале мали потрес у Црквама? Ми
смо сви у мукама и невољама да
повратимо, али не знам како, истини
оне који другачије мисле и који су
заведени у друга учења. Када је,
дакле, твоја побожност наметнула
свима потребу за негодовањем, није
зато право да другог оптужујете?
Зашто безразложни повици на мене.
не треба ли поправити сопствено
мишљење да би се прекинула
васељенска саблазан? И ако се ово
учење раширило у народу, треба га
исправити речима које ће умирити
оне који су се саблазнили, и
називати Богородицом (Теотоку)
Свету Дјеву, како би утешили оне
који су били ожалошћени и тако
имали истиниту веру, те вршили
Свете Литургије у миру и
једнодушности. Увек смо спремни
да страдамо због вере у Христа, да
поднесемо затвор па чак и саму
смрт, и нека у то не сумња твоја
пoboжност. Истину ти говорим да
сам још у време блажене успомене

Атика (406425), саставио књигу О Светој и јединосушној Тројици, у којој се говори о очовечењу Јединородног, што управо одговара ономе о чему сам ти сада написао. Читао сам је епископима и клирицима и оним људима који воле да слушају, али до данас је нисам никоме давао. Вероватно, када је објавим, поново ће ме оптужити јер је написана пре рукоположења (хиротоније) твоје побожности. Mansi, IV, 885. АСО, 1,1, I, 24.

ПОЧЕТАК СТРАНЕ

ДРУГО КИРИЛОВО ПИСМО - ПОСЛАНИЦА НЕСТОРИЈУ (фебруар 430. г.)

Најблагочестивијем и најбогољубивијем
саслужитељу Несторију, Кирило,
радуј се у Господу.

Неки својим празнословљем
(брбљањем), како сам чуо, хоће да
окаљају (пониже) моју маленкост код
твоје побожности. Они то често раде
особито у време одржавања
састанака (државних) чиновника.
Они се понекад надају да ће угодити
твојој пажњи (слуху). Шире такве
обесне гласине, не зато што сам их ја
увредио, већ зато што сам их
изобличио за њихову корист; једног
пак, јер је угњетавао слепе и
сиромаше, другог, зато што је
потеглао мач на мајку, а трећег, јер је
уз помоћ служавке украо од другог
новац, и мучило га је подозрење које
нико не би пожелело највећим
непријатељима. Али о таквима ја не
желим да много говорим, да не бих
прекорачио меру коју је показао

Господ и Учитељ, а такође и Оци.
Немогуће је некоме да избегне
незналачку дрскост злих (људи),
како би изабрао да проведе живот.

Али, они, у којих су уста пуна клетве
и горчине, даће одговор Судији свих.
Ја се опет осврћем на то да је за мене
боље од свега, и сада теби као брату
у Христу, напомињем, да би ти у
својим речима излагао народу поуке
и науку вере са сваком пажњом
(сигурношћу) и имао на уму, да
сазблазнити само једног од тих
малих који верују у Христа, значи
имати неподношљив гњев. Пошто
сада има много смућених, како да не
употребимо сво старање, не само да
се благоразумно прекине саблазан,
него и да се предложи здрава реч
вере онима који траже истину? Биће
једино правилно то, ако се обратимо
речима Светих Отаца и постарамо се
да их примимо за главно
руководство, и испитујући, по
речима Светог Писма, сами себе, ако
смо у вери, и да наша расуђивања,
колико можемо, саображавамо
њиховим верним и непорочним
мислима.

Свети и велики Сабор је дакле рекао да је Он од Бога и Оца по природи рођен. Јединородни Син, Бог истинити од Бога истинитог, Светлост од Светлости, кроз Кога је Отац све створио, Који је сишао, оваплотио се, очовечио, пострадао, васкрсао трећег дана и узнео се на небеса. Ми смо дужни да следујемо овим речима и догматима, размишљајући шта изражава то: „Логос се оваплоти и очовечи“? Јер ми не говоримо да се природа Логоса (Слова, Речи) променила и постала тело, нити да се ода претворила у целог човека из душе и тела. Него даје Логос, сјединивши са собом тело одушевљено разумном душом по ипостаси неискazано и недокучиво (несазнатљиво) постао је човек (очовечио се) и учинио се Сином Човечијим, не само по вољи или благоизвољењу, нити само примањем лица. Него су природе, истинито сједињене међу собом, иако различите, али из обеју (природа) један је Христос и Син. Али не као даје различитост природа била поништена у том сједињењу, већ су Божанство и Човечанство при неискazаном и непојмљивом

сједињењу, остали савршени, објављујући нам једног Господа, и Христа, и Сина. Тако говоримо да је Онај који постоји од вечности и који је рођен од Оца, родио се у телу од жене, али не тако као да је Његова божанска природа добила почетак постојања од Свете Дјеве, нити да је Он имао потребу после рођења од Оца за другим рођењем од ње (Дјеве). Јер је нелогично и лакомислено да Он, Који је од вечности и савечан Оцу, да има потребу да се роди и има други почетак постојања (бића). Пошто је Логос по ипостаси „ради нас и ради нашег спасења“, сјединио у себи човечанско и произишао (родио се) од жене, и зато се говори да се Он телесно родио. Јер није се најпре од Свете Дјеве родио прост човек, па тек затим на Њега сишао Логос, него је Он. сјединивши се у њеној утроби, родио се телесно примивши рођењем сопствено тело.

Зато ми говоримо за Њега да је пострадао и васкрсао, не као да је Бог Логос пострадао по сопственој природи или ударања или пробадања клиновима или друге ране

(претрпео). Јер Божанство је, као бестелесно, нестрадално. Пошто се Његово сопствено тело подвргло страдању, то ми опет говоримо да је Он пострадао за нас, јер бејаше нестрадалан у страдалном телу . На исти начин ми разумемо и Његову смрт: јер бесмртан по природи и нетрулежан, и Живот и Животодавац је Логос Божији. Пошто опет је Његово тело Божјом благодаћу, по речима Павловим „за све окусило смрт" (Јев 2:9), то говоримо да је Он за нас претрпео смрт, али не тако да се Он подвргао смрти по својој природи, јер тако говорити и мислити било би безумље, већ то даје Његово тело, како сам напред рекао, окусило смрт. Такође, када говоримо да је Његово тело подигнуто, то је опет Његово васкрсење, али не као да се Он подвргао смрти, не, већ даје Његово тело опет васкрсло (подигнуто). Тако, једног Христа и Господа исповедамо, али не као да се клањамо Логосу заједно с човеком, него када кажемо заједно, не подразумева се никакво раздељивање, већ се клањамо једном и истом, а да то није посебно тело

Логоса с којим Он седи заједно са Оцем, не као да заједно седе два Сина, већ један, сједињен са својим телом. Ако би ми одбацили ипостасно јединство као несхватљиво и странно, упали би смо у грешку као да говоримо о два сина, и било би по свему нужно да Га делимо и да говоримо за Сина који је удостојен тог звања, оно што је својствено човеку; и опет, оно што је својствено за Логоса Божјег и има по природи име и синовство. Не треба, дакле раздељивати једног Господа Исуса Христа на два сина. Право учење вере ни на који начин не допушта, као што неки сматрају, да је боље допустити јединство лица, јер Свето Писмо не каже да је Логосу себи сјединио личност човека, већ (Логос) постаде тело" (Јн 1:14). А „Логос је постао тело", није ништа друго, до да се најприсније сјединио крвљу и телом, наше тело учинио је сопственим (телом), човек је произашао од жене, и није престао да буде Бог и рођени од Бога Оца, него је примивши тело остао оно што је био. То је учење праве вере које се свуда исповеда. Тако смо нашли да су мислили Свети Оци.

Они су храбро говорили да је Света Дјева Богородица, али не зато што је природа Логоса или Његово Божанство добило почетак (постојања) од Свете Дјеве, већ због тога што је од ње рођено Свето Тело, разумна душа, које је Логос ипостасно сјединио, и кажемо да се родио по телу. Пишући ти сада ове речи из љубави по Христу молим као брата и саветујем пред Христом и Светим Анђелима, да једнако с нама мислиш и учиш, да би се сачувао мир у црквама, и да би савез јединомислија и љубави неразориво пребивао међу Божјим свештенослужитељима. [Поздрави браћу која су с тобом. Тебе поздрављају браћа која су са мном]. Mansi, IV, 888892.

ПОЧЕТАК СТРАНЕ

**ТРЕЋА КИРИЛОВА
ПОСЛАНИЦА (ПИСМО)
НЕСТОРИЈУ**

Најчаснијем и најбогољубивијем
саслужитељу Несторију, од Кирила и
окупљених из Египта на сабору у
Александрији, благодат у Господу.

После Спаситељевих речи које нам
јасно говоре: „Онај ко воли оца или
мајку више него мене, није мене
достојан; и који воли сина или кћер
више него мене, није мене достојан”
(Мат 10:37), шта смо дужни ми да
претрпимо, од којих твоје
блаженство тражи веће љубави него
ли према Христу, Спаситељу свих?
Ко нам може помоћи у дан суда (Ко
може бити у могућности да нам
помогне...). И какво ћемо оправдање
ми за себе наћи за тако дуго ћутање
о твојим хуљењима на Њега? Ако би
ти, имајући такве мисли и учење

шкодио само себи, то би мање било бриге. Али, како си ти саблазнио целу Цркву, и раширио међу народима квасац необичне и стране јереси, не само међу тамошњим народима, него су књиге твојих тумачења допрле свугде, какав то још треба да буде узрок нашем ћутању? Како, пак, да се не опоменемо онога што говораше Христос: „Не мислите да сам дошао да донесем мир на земљу; не дођох да донесем мир већ мач, јер дођох да одвојим човека од оца његовог, и кћер од матере њезине" (Мат 10:3435). Јер код оних који одступе од вере пропада и поштовање према родитељима, као бљутаво и несигурно, одузима се закон љубави према деци и браћи, и најзад за побожне, смрт бива боља од живота, „да би добили боље васкрсење" (Јев 11:35), као што је писано. И тако ево заједно са светим Сабором сакупљеним у великом Риму под председништвом најсветијег и најпобожнијег брата и саслужитеља нашег епископа Келестина, ми се већ са трећом посланицом обраћамо теби и саветујемо ти једнодушно да одступиш од тог злог и превратног

учења које ти умишљаш и предајеш, него да зажелиш праву веру, која је од почетка предана Црквама од светих Апостола и Јеванђелиста „који су били очевидци и служитељи Речи (Логоса)" (Лук 1:2). Ако твоја побожност не испуни ово у времену које је одређено у посланицама поменутог најсветијег и најпобожнијег нашег брата и саслужитеља римског епископа Келестина, знај да немаш никаквог удела са нама, ни места или ранга међу свештеницима Божјим и епископима. Јер није могуће да будемо равнодушни (немарни), када су Цркве узнемирене (потрешене) и народи саблажњени и права вера одбачена, а ти разгониш стада, ти који си дужан да спасаваш, ако би био љубитељ наше праве вере, следујући побожности Светих Отаца. А са свима које је ваша побожност одлучила или збацила, народом или клиром (свештенством), ми смо сви у заједници (општењу). Јер, неправедно је да се подвргну твојим тешким оптужбама, они који знају да православно мисле, јер они ти противрече чинећи ти добро. Ово си

ти сам објавио у Посланици коју си написао свјатјејшем саепископу нашем, великог Рима, Келестину. Неће бити довољно да твоја побожност исповеди само Символ вере који је некада изложен у Духу Светом од светог и великог Сабора окупљеног својевремено у Nikeји. Јер ти не разумеш и не тумачиш га правилно (православно), него чак искривљено (изопачено), јер га признајеш само речима (гласом речи). Него, прикладно је да ти писмено и под заклетвом исповедиш и прокунеш твоје нечисто и гнусно учење, а да држиш и учиш како сви ми епископи и учитељи и народне вође на Истоку и Западу. Ми смо сагласни са светим римским сабором као и са писмима написаним твојем блаженству од стране александријске Цркве, јер су православна и сигурна. Нашој садашњој Посланици ми смо додали што треба држати и учити, као и од чега се треба удаљавати. Јер вера католичанске и апостолске Цркве са којим су сагласни сви православни епископи који су и на Истоку и на Западу:

„Верујемо у једног Бога, Оца,
Сведржитеља, Творца свега
видљивог и невидљивог. И у једног
Господа Исуса Христа, Божијег
Сина јединородног, рођеног од Оца,
то јест из суштине Оца, Бога од Бога,
Светлост од Светлости, Бога
истинитог од Бога истинитог,
рођеног. не створеног
Јединосусшног Оцу кроз кога је све
постало, како на небу тако и на
земљи. Који је ради нас људи и ради
нашег спасења сишао и оваплотио се
и постао човек; и пострадао и
васкрсао трећег дана, узнео се на
небеса, и Који ће доћи да суди
живима и мртвима. И у Духа
Светог." А они који говоре „да је
било (времена) кад Га не беше", и
„пре рођења није (Га) било", и „да је
Он из ничега" постао, или „да је Он
из друге ипостаси" или „суштине",
или да је „створење" или да је Син
Божји „променљив" или
„изменљив", такве католичанска и
апостолска Црква проклиње.

Следујући у свему исповедања
Светих Отаца, кроз које је делао и
говорио Дух Свети, строго
испитујући смисао који се у њима

крије у мислима, и идући као по царском путу, ми говоримо: да је Он сам Јединородни Логос (Реч) Божји, рођен из саме Очеве суштине, Бог истинити од Бога истинитог, Светлост од Светлости, кроз Кога је све постало, што је на небу и што је на земљи, Који је ради нашег спасења сишао, и понизивши се, оваплотио се, и очовечио то јест, узео тело од Свете Дјеве, и сам га створио у утроби (материци), и претрпео рођење као и ми, и произашао као човек од жене, при том не губећи оно што је био, већ и после примања тела и крви, Он је остао оно што је био, заиста Бог по природи и истини. Ми дакле не говоримо да се тело променило у божанску природу, нити се у телесну природу претворила природа Божанског Логоса (Речи) јер она не подлеже промени и измени, већ је то Онај који, по Светом Писму, пребива (остаје) вечно (Јев 13:8). Био је видљив и младенац (дете) у пеленама, Он као Бог, у утроби (недрима) Дјеве која Га је родила, испуњавајући сву творевину као Бог, пуномоћник и пребивао је у части с Оним који Га је родио, јер

Божанство нема ни количину, ни величину, и не трпи ограничење, Исповедајући да је Логос био ипостасно сједињен са телом, ми се клањамо једном Сину и Господу Исусу Христу, и на тај начин ми не делимо човека и Бога, и не раздвајамо их као да су они били међусобно сједињени (везани) по достојанству и узроку, јер то је празнословље и ништа друго; нити називамо даје Логос неки посебни Христос од Бога, или слично овоме да је Он неки посебни и други Христос од жене, него признајемо само једног Христа - Логоса од Бога Оца и после оваплоћења. Тада се нашао као човек међу нама. и заиста даје достојнима Духа, и то не на меру, по речима блаженог еванђелиста Јована (Јн 3:34). Ми не говоримо и то да је Логос Божји обитавао као у обичном човеку рођеном од Свете Дјеве, да се не би замишљао Христос као богоносни човек. Јер, иако је Логос боравио у нама (Јн 1:44) речено је „да је у Христу обитавала сва пуноћа Божанства телесно" (Кол 2:9). Дакле сматрамо да је Он поставши тело обитавао, не како се каже, као у

светима, јер то није исти начин, него поставши једно са природом није се претворио у тело, већ је Логос устројио такво обитавање које се може упоредити са човечјом душом и њеним односом са својим сопственим телом.

Један је дакле Христос и Господ, не као просто здружење (савез) човека с Богом као јединство по достојанству или по вољи, пошто изједначавање (једнакост) по части не сједињује природе. На пример: Петар и Јован су међусобно исти по достојанству (части) као Апостоли и свети Ученици, али њих двојица нису један. Дакле, не разумемо начин здруживања (природа у Христу) нити као додавање, јер то није довољно за природно сједињење, нити као сагласност својстава, као што смо ми приљубљени уз Господа, као што је написано „један смо дух с Њим" (1 Кор 6:17). Ми чак избегавамо реч „здружење" (савез) као недовољно да означи сједињење. Нити Логоса Бога Оца називамо Богом или владарем Христовим, да не бисмо пали у грех хуле, представљајући Га као Бога и Владикау Себе самог. Јер Логос

Божји, како смо већ раније рекли, сјединивши се ипостасно са телом, Бог је свега, и влада (господари) над свим. Сам пак Себи Он није ни Слуга, ни Владика. На такав начин говорити или мудровати, глупо је и, чак, нечасно. Истина, Он Оца назива својим Богом, будући да је Бог по природи и да је из Његове суштине. Али ми признајемо да је Он, будући Бог, постао човек потчињен Богу према закону коме подлеже човечанска природа. А Он сам себи, како може бити Бог или Господ (Владика)? Дакле, као човек спустио се до понижења, по законима. Он говори да је заједно са нама био потчињен Богу. Тако је Он постао под Законом иако је објавио Закон, и као Бог, сам је законодавац (има власт да поставља законе). Ми избегавамо да о Христу говоримо:

због Онога који носи (Логоса), ја поштујем Онога који је ношен (Човека), због Онога који је невидљив, клањам се видљивом. Страшно је, између осталог и рећи: Онај који је узео усвојеног је учинио Богом у истој части са Оним Који усваја (узима). Ко тако говори опет

раздељује Христа на двоје, а такође и човека чинећи га сличним Богу. Јер се отворено одбацује сједињење, по коме се Христос не поштује нити назива Богом, као други са другим, него се признаје Исус Христос, Јединородни Син са сопственим телом, коме се одаје једно поштовање и част. Ми исповедамо да је Син рођен од Бога Оца и јединородни Бог, будући по сопственој природи нестрадалан, пострадао је за нас телом, по Писмима, (и у распетом телу примио је у себи нестрадално страдање сопственог тела) и био је телесно распет сопственим телом нестрадално примивши страдање: „По Божјој благодати Он је ради свих окусио смрт" (Јев 2:9), дајући Његово сопствено тело, пошто је по природи Онај који има живот, и Онај који је васкрсење. Да би у сопственом телу, како је било у почетку, неисказаном силом победио смрт, постао је „прворођени између мртвих" (Кол 1:15) и првенац уснулих (1 Кор 15:20), и пропутио је људској природи да достигне нетрулежност (непропадљивост), по (милости) благодати Божијој, како

смо пре рекли, окусио је смрт за све. Тридневен (трећег дана) је оживео, разрушивши ад. Као што се говори, васкрсење мртвих било је човеком (кроз човека) (1 Кор 15:2), али Он има власт над смрћу. Он ће некада доћи као једини Син и Господ у слави Очевој, да суди васељени по правди (Пс 37:9), као што је написано.

Нужно је да додамо и ово: објављујући смрт Јединородног Сина Божијег по телу, односно Исуса Христа, исповедајући Његово васкрсење из мртвих, и вазнесење на небеса, ми свршавамо у црквама бескрвну жртву, и на тај начин приступамо (примамо) тајанственим благословима и освећујемо се причешћујући се Светим Телом и Часном Крвљу Христа, Спаситеља свих нас. Не примамо (Га) као обично тело, (сачувај Боже), нити као (тело) освећеног човека и придруженог (здруженог) Логосу сједињењем по достојанству, или као да је било пребивалиште (обиталиште) Божанства, него (већ) као заиста животворно (тело) и Логосу својствено. Јер Он који је

Живот и по природи као Бог, и пошто је једно са својим телом, појавио се као животодавац. Тако нам Он говори: „Заиста, заиста кажем вам: ако не једете тело Сина Човечијег и не пијете Његову крв (Јн 6:53), али не као човека једног од нама подобних, ово смо исто тако дужни да разумемо. Јер, како човечије тело може бити животворно по сопственој природи? Него је оно постало заиста сопствено тело Онога који је ради нас постао и делао као Син Човечији. Што се пак тиче речи нашег Спаситеља из Јеванђеља, ми раздељујемо на две ипостаси и на два лица. Јер није дупли (двоструки) један и Једини Христос, и ако се признаје да је сједињен у нераздељиво јединство из двога и при том из различитих природа, није сугуб (двојан) слично као што у човеку признајемо да се он састоји из душе и тела, али није двојан, већ је један из обога (из једног и другог). Тако расуђујући, ми сматрамо да су ове речи, и божанске и човечанске биле изговорене од Једног Истога. Наиме, када Он говори богодоличним речима о себи самом: „Ко види мене, види Оца" (Јн 14:19)

и: „Ја и Отац једно смо" (Јн 10:30); тако ми схватамо Његову неисказану (непојмљиву) божанску природу, по којој Он и јесте једно са својим Оцем и у величанственој суштини, и образ (слика, икона) и карактер и сијање Његове славе (Јев 1:3). Када му нису могли наћи недостатке као човеку, говорио је Јудејима: „Сада ви тражите да ме убијете, човека који сам вам казао истину" (Јн 8:40). Ми опет на основу својстава Његовог човечанства не мање Га признајемо за Бога Логоса који је раван и подобан (сличан) Оцу. Јер ако је неопходно веровати да је Бог по природи постао тело, дакле човек са одушевљеном разумном душом, који би био разлог да се стидимо Његових речи које би доликовале човеку? Јер ако би Он одбацивао речи које би доликовале човеку, ко би Га приморао да постане човек као ми? Када је Он ради нас добровољно примио понижење, зашто одбацивати Му речи које одговарају том понижењу? Дакле, само једном лицу треба приписати све речи из Јеванђеља, једној ипостаси оваплоћеног Логоса. јер, по Светом

Писму, један је Господ Исус
Христос (1 Кор 8:6).

Иако је Он назван Апостол и
Архијереј нашег исповедања (Јев
3:ћ), као Онај који свештенодејствује
пред Богом и Оцем у исповедању
вере које ми Њему приносимо и
преко Њега Богу и Оцу, и чак
Светом Духу. Не гледајући на то, ми
говоримо, да је Он по природи
јединородни Син Божји, и као и име
свештеничко тако и само свршавање
свештенства не приписујемо човеку
одвојеном од Њега. Јер је Он постао
посредник Бога и људи и
примиритељ (заговорник мира). Он
је принео себе као пријатни мирис
Богу и Оцу (Еф 5:2). Зато је и
речено: „Жртву и принос ниси хтео,
свепаљенице и жртве за грехе нису
ти биле угодне, него ми тело
припреми. Тада рекох: Ево дођох, у
почетку Књиге је писано за мене, ја
ћу Боже испунити вољу Твоју" (Јев
10:57: Пс 39:78). Јер је Он за нас
принео сопствено тело као мирис
миомирни, а не за себе. Пошто је Он
као Бог изнад сваког греха, какву је
Он тада имао потребу за приносом
или жртвом за себе самог? Јер, ако

су сви сагрешили и лишени славе Божије (Рим 3:23), то смо сви постали склони (готови) на заблуду, и људска природа је изнемогла од греха. (Али то није тако), и зато смо ми измирени Његовом славом. Каква онда у супротном може бити сумња у то да је Он Јагње Истинито заклано за нас и ради нас? И рећи да је Он принео себе ради себе самог и за нас, да не би ни на који начин био окривљен за безбожност. Он није погрешно ни на који начин, нити је учинио грех. Какву је дакле Он имао потребу за приношењем (за себе) пошто није имао греха за које би требало принети жртву? Кад пак Он говори о Духу: „Он ће мене прославити" (Јн 16:4), ако правилно расуђујемо, ми говоримо да једино Христос и Син прима славу од Светог Духа, не у том смислу као да има потребу у слави од било кога другог, јер је Дух Његов и није ни већи нити пак изнад Њега. Да би показао своје Божанство, Он се служио сопственим Духом за чињење чуда, да би се прославио својом природом. У том смислу и говори да ће Он њиме (Духом) бити прослављен, слично, као кад би неко

од нас поседовао силу или знање у нечему, рекао „оне ће ме прославити." Јер ако је чак Дух уипостазиран (уличностњен) Ако Дух постоји као сопствена ипостас (личност), и познаје се (признаје се) сам по себи да је Он Дух а не Син, али није му ни стран (туђ). Јер се именује Духом Истине, а Христос је Истина (Јн 16:13; 14:6) и Дух производи (произилази) Њиме не губећи из вида Бога и Оца. Када је Дух руком Светих Апостола чудотворио после вазнесења Господа нашег Исуса Христа на небо, Он је (Дух) прославио Њега (Христа). Веровало се да је Он Бог по природи и да опет дејствује Духом својим. Зато је Он и рекао: „Јер од мојега ће узети, и јавиће вам" (Јн 16:14). Нити ми говоримо да Дух има мудрост и силу од другог (лица). Он је свесавршен и нема потребу у било ком добру. Пошто је Он Дух силе и мудрости Очеве, односно Сина, Он је заиста Мудрост и Сила.

Пошто је Света Дјева телесно родила Бога који се испостасно сјединио са телом, зато ми говоримо да је Она Богородица, али не као да је природа

Логоса имала почетак (бића) од тела, јер: „У почетку беше Логос, и Логос беше у Бога, и Логос беше Бог" (Јн 1:ѧ), и Он је творац векова, савечан Оцу, и саздатељ свега. Али, пошто је Логос, како смо већ рекли, примио човечанство у своје ипостасно сједињење, и поднео телесно рођење од Његове матере, али не што је Његова природа имала потребу за рођењем у времену, у последњим вековима времена, већ због тога да би благословио сами почетак нашег постојања, и да би се Његовим рођењем и, телесним сједињењем од жене, било укинута проклетство над целим родом које је предавало наша земаљска тела на смрт, да би кроз Њега победоносно проговорио: „У муци ћеш рађати децу" (Пост 3:16), и испунило се што је пророк прорекао: „И уништиће смрт заувек", и опет, „утрће Бог сваку сузу са сваког лица" (Иса 25:8). Ми говоримо даје Он у том циљу по својој Икономији (домостројењу) благословио брак, и када су Га позвали заједно са Светим Апостолима, отишао је у Кану Галилејску.

Да тако мислимо, ми смо научени од Светих Апостола и Јеванђелиста и од свега богонадахнутог Светог писма и истинским исповедањем блажених Отаца. Све ово је дужна да прима и твоја побожност, и то да прима без икаквог лукавства. Оно што је потребно да анатемише (прокуне) твоја побожност, изложено је напред у нашој Посланици.

Mansi, IV, 10811084.